

A bunker

A ház mögötti bokros rész valódi labirintus, napról napra változik, ahogy nőnek és hajlanak az ágak. Mögötte már a szomszéd villa van, ami igazából hatalmas kastély. A padlásán lakó denevérek minden alkonyatkor előrajzanak, és fölöttünk cikáznak. A kertje végtelenül nagy. Át lehet mászni a kidőlt kerítésen, de csak mi tudjuk, hol. Néhány rozsdás vas áll ki a földből, azt ki kell kerülni, utána az elvadult növényeken taposva, az orgonák közt átfurakodva jutunk el a kőoszlopig, ami mellett kidőlt a kerítés. A kiálló kőre fellépve át lehet félni, és utána lapulni kell, hogy meg ne lássanak a kastélyból. Az egyik emeleti ablakból időnként kinéz egy vastag szemüvegű, kopasz férfi, összevissza fogaival furcsán vigyorog, máskor pedig üvölt a kertben játszó gyerekekkel. Állítólag a pincéjében kutyákat tart ketrecben, és ha elkap, örökre bezár melléjük minket is. Amikor átérünk, az a legfontosabb, hogy ne lásson meg. Ha jól lapulunk az elején, utána már a sűrű orgonák mögött végigjárhatjuk az egész kertet a titkos küldetésekben. A bunkerhez érve fellélegezhetsz, persze, csak ha tudod a jelszót. Ide beférünk mindannyian, a felnőttek soha nem találják meg.

A bunkerunk a legjobb részen van, a hátsó sarokban, a kerítésnél, ahol olyan sűrű a növényzet,

TÖRÖK ESZTER rajzai

hogyan az utca felől egyáltalán nem lehet belátni. Négyen építettük, és csak mi léphetünk be a titkos jelszóval. A kert felől két fa és néhány bokor határolja, a bejáratot hatalmas faágakkal álcáztuk. Este, sötétben csináltuk, amikor a kertészek végre hazamentek. Felújításkor csomó mindent kidobtak a szomszédban, onnan szereztünk léceket, ezekből van a fal. A földre terített puha plédet Dorka hozta otthonról. Állítólag a szülei megengedték, mert lyukas és ki akarták dobni. Farönkökre lehet ülni. Itt tartjuk a tanácskozásokat, de szoktunk társasozni is, és van, hogy délutánonként egyedül is bejövök olvasni. De este sokkal izgalmasabb itt lenni, amikor az orgonák susognak, és soha nem lehet tudni, süni neszez, vagy szellem, esetleg életre kelt csontváz, ami el akar rabolni minket. Amikor nyáron sokáig kint lehetünk, rémtörténeteket mesélünk egymásnak, és a legijesztőbb mese kitalálója nyer. Utána alig merünk hazaindulni. Ilyenkor az kapja a bátorság-díjat, aki először ki mer lépni a bunkerből, a többiek követik, és hazáig rohanunk.

Az utca túloldalán lakik három fiú. Észrevettük a bunkert és el akarták foglalni. Reméltük, hogy nem ismerik a rést a kerítésen és a kertbe se

tudnak bejönni, de a biztonság kedvéért felváltva őrködtünk a bejáratnál. Persze este, amikor vacsorázni hívtak, senki nem maradt őrködni, és másnap délutánig sokszor eszembe jutott, hogy az idegen fiúk bemennek a bunkerünkbe. Gondolkodtunk, hogyan védekezzünk, gyűjtöttünk faágakat is, hogy legyen elég fegyverünk, ha tényleg lerohannak.

Egy délután éppen társasoztunk a bunkerben, amikor kintről meghallottuk a titkos jelszót. Dermedten ültünk és néztünk egymásra. Újra mondta valaki, hangosan, félreérthetetlenül. Kinéztünk, ott állt a három fiú. Összedugtuk a fejünket, és rövid tanácskozás után arra jutottunk, be kell engednünk őket, hiszen tudják a jelszót. Azt hittem, összeomlik a világ, amikor mindhárman bemásztak, körülnéztek és leültek a földre. De aztán kiderült, hogy jó fejek! Az egyikük a legjobb barátommal jár egy osztályba. Egészen estig együtt társasoztunk és heten sokkal izgalmasabb volt, mint négyen. Most már ők is a csapat tagjai, gyakran átjönnek és új játékokat is tanultunk tőlük. Ők szokták kitalálni a legrémisztőbb kísértettörténeteket. De azt még mindig nem árulták el, honnan tudták a jelszót.

MAKÓ ÁGNES